

ततो नवत्या नवतीर्मुखाणां कृत्वा महात्मा गरुडस्तस्त्री । नदीः समापीय मुखैस्ततस्तैः सुशीघ्रमागम्य पुनर्जवेन ।
ज्वलन्तमग्निं तममित्रतापनः समास्तरत्पत्ररथो नदीभिः । ततः प्रचक्रे वपुरन्यदल्पं प्रवेष्टुकामो ऽग्निमभिप्रशाम्य । १४८५

इत्यादिपर्वणि सौपर्णे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥

॥ सौतिरुवाच ॥ जाम्बूनदमेयाभूत्वा मरीचिनिकरोज्ज्वलः । प्रविवेश बलात्पक्षी वारिवेग द्वापुर्वं ।
स चक्रं चुरपथ्यन्तमपश्यदमृतान्तिके । परिभ्रमन्तमनिशं तीक्ष्णधारमयस्त्रयं ।
ज्वलनार्कप्रभं घोरं केदनं सोमहारिणं । घोररूपं तदत्यर्थं यन्त्रं देवैः सुनिर्मितं । तस्यान्तरं स द्रुष्टुव पथ्यवर्तत खेचरः
आरान्तरेणावपतत्संचिप्याङ्गं क्षेपेन ह ।

अधश्चक्रस्य चैवात्र दीप्तानलसमद्युती । विद्युज्जिह्वा महावीर्यौ दीप्तासौ दीप्तलोचनौ ।
चक्षुर्विषौ महाघोरौ नित्यं क्रुद्धौ तरस्त्रिनौ । रचार्यमेवामृतस्य ददर्श भुजगोत्तमौ । १४८६
सदा संरम्भनयनौ सदा चानिमिषेक्षणौ । तयोरेकोऽपि यं पश्येत्स तर्ह्यभस्मसाद्भवेत् ।
तयोश्चक्षुषि रजसा सुपर्णः सहसा वृणेत् । ताभ्यामदृष्टरूपोऽसौ सर्वतः समताडयत् । १४८७
तयोरङ्गे समाक्राम्य वैनतेयोऽन्तरीक्षगः । अक्षिनत्तरसा मध्ये सोममभ्यद्रवत्ततः ।
समुत्पाद्याऽमृतं तत्र वैनतेयस्ततो बली । उत्पपात जवेनैव यन्त्रमुन्मथ्य वीर्यवान् ।
अपोलैवामृतं पक्षी परिगृह्णाणु निःसृतः । अगददपरिश्रान्त आचार्यार्कप्रभां ततः । १४८८
विष्णुना च तदाकाशे वैनतेयः समेयिवान् । तस्य नारायणस्तुष्टस्तेनालौख्येन कर्मणा ।
तमुवाचाव्यथो देवो वरदोऽस्मीति खेचरं । स वज्रे तव तिष्ठेयमुपरीत्यन्तरीक्षगः ।
उवाच चैनं भूयोऽपि नारायणमिदं वचः । अजरश्चामरश्च स्याममृतेन विनाऽप्यहं ।
एवमस्त्विति तं विष्णुरुवाच विनतासुतं । प्रतिगृह्य वरौ तौ च गरुडो विष्णुमब्रवीत् ।
भवतेऽपि वरन्दद्यां वृणेत्तु भगवानपि । तं वज्रे वाहनं विष्णुर्गर्ह्यन्तं महाबलं । १४८९
ध्वजश्च चक्रे भगवानुपरिस्थास्यतीति । एवमस्त्विति तं देवमुक्त्वा नारायणं खगः ।
वव्राज तरसा वेगादायुं स्पर्द्धन्महाजवः । तं व्रजन्तं खगश्रेष्ठं वज्रेणेन्द्रोऽभ्यतोडयत् ।
हरन्तममृतं रोषाद्गरुडं पक्षिणं वरं । तमुवाचेन्द्रमाक्रन्दे गरुडः पततां वरः ।
प्रहसन् स्रष्टुया वाचा तथावज्रसमाहतः । क्षेपेन्मानं करिष्यामि वज्रं यस्यास्थिसम्भवं ।
वज्रस्यच करिष्यामि तवैवच शतक्रतो । एतत्पत्रं त्यजाम्येकं यस्यान्तं नोपलस्यसे । १४९०
नच वज्रनिपातेन रुजा मेऽस्तीह काचन । एवमुक्त्वा ततः पत्रमुत्ससर्ज स पक्षिराट् ।
तदुत्सृष्टमभिप्रेक्ष्य तस्य पर्णमनुत्तमं । दृष्टानि सर्वभूतानि नाम चक्रुर्गर्ह्यतः ।
सुरूपं पत्रमालक्ष्य सुपर्णोऽयं भवत्विति । तद्दृष्ट्वा महदाश्चर्यं सहसाचः पुरन्दरः ।
खगो महदिदं भूतमिति मत्वाऽभ्यभाषत । शक्र उवाच । बलं विज्ञातुमिहामि यत्ते परमनुत्तमं । सख्यं चानन्तमिहामि त्वया
सह खगोत्तम ।

इत्यादिपर्वणि सौपर्णे चयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥